

El sacrifici

El sol d'aquella tarda estiuenca entrava pels grans finestrals de l'immoble creant una llum idíl·lica i confortable. La Martina, una noia de vint-i-tres anys de cabells llargs i castanys s'entretenia mirant i tocant tots els llibres d'una llibreria gegantina. Estava tan immersa en la seva tasca que fins i tot no s'adonava que feia uns instants suava profusament a causa de la calor d'aquell estiu tossut que s'havia capficat a les valls d'Andorra. Les gotes de suor li queien pel front arribant al clatell i mullant-li la samarreta esportiva que portava. I és que, a la Martina només li agradaven dues coses en aquesta vida: l'esport de muntanya i la lectura i a casa de la seva àvia sempre havia satisfet un dels seus dos hobbies. L'habitació on l'àvia Remei tenia aquella espectacular llibreria estava atapeïda amb nombrosos quadres de mides i colors diferents: alguns eren retrats, altres bodegons i sempre seguien una estètica romàntica amb colors ocres i blaus freds. A més, com era un pis antic, hi havia una gran llar de foc que cobria una de les parets de l'habitació, cosa que repercutia de manera clara en un sentiment claustrofòbic. L'únic moble que hi cabia, a part de la immensa llibreria, era una butaca grana de pell girada que feia la sensació que era més vella que la Martina i que estava plena de pols i segurament d'àcars.

Enfeïnada i amb quatre llibres a cada mà va veure una cosa inusual a dalt de tot de l'estanteria. Hi havia un forat peculiar entre llibre i llibre i en aquell buit semblava intuir un lloc negre d'un altre volum. La jove, doncs, va deixar uns quants llibres a terra, es va posar de puntetes i va enretirar aquells que li destorbaven per intentar agafar aquella curiosa obra que mai a la vida havia vist amb tanta mala sort que just quan el tenia a les mans, un peu li va fallar i va caure a terra fent un gran estrèpit.

—T'has fet mal? —va preguntar una veu tremolosa des d'una altra part del petit pis.

La Martina va fer cas omís a la pregunta, ja que entre llibres i a terra, mirava encuriosida el volum negre que tenia a les mans.

—*Vita aeterna* —va xiuxiuejar com si parles amb ella mateixa.

Aleshores, com si les mans i els ulls li anessin sols, va començar a fullejar aquell compendi sense comprendre res, perquè, estava en llatí.

—Nena, he preguntat si t'has fet mal.

La Martina va fer un bot i el llibre li va saltar de les mans i va caure a terra. Mirant cap enrere va veure com la seva àvia estava a la porta mirant l'escena.

—Iaia... no t'havia sentit... —va dir recollint altre cop el llibre negre del terra. —Que estrany aquest llibre, oi?

—Que va nena! Aquest llibre me'l va regalar ara fa molts anys el Miquelet de cal Tosqué, el que viu a Canillo! Va ser ben beneit.

La neta es mirava a la seva àvia amb els ulls oberts. Volia saber més d'aquella història. Les preguntes van sortir de la seva boca abans que pogués pensar-les.

—Per què dius que va ser beneit? I per què te'l va regalar un llibre tan estrany? Això vol dir saps llatí?

—No tan ràpida nena, no tan ràpida. Vejam deixa'm seure i t'explico la història d'aquest llibre.

Així doncs, havent-se assegut en aquella butaca i davant l'atenta mirada i atenció de la seva neta Martina jaguda davant seu amb les cames creuades, la Remei va començar a explicar.

—Ara deu fer uns cinquanta anys, en Miquelet i jo vam anar a la festa major de Canillo. Era un estiu de molta calor, però a nosaltres ens era igual, només volíem passar l'estona junts, ja que en aquell temps, abans que conegués al teu avi, al cel sia —en aquest instant l'àvia Remei es va senyar —estàvem molt enamorats. El Miquelet d'aleshores era un fanàtic de l'astrologia, li encantaven les llegendes i em va donar aquest llibre que havia trobat en una antiga llibreria d'Ordino. Però és clar... jo no en sé de llegir llatí i aleshores me'l va llegir perquè ell si en sabia.

En aquest instant la Martina va veure com els ulls de la seva àvia brillaven recordant aquells moments de felicitat. Com podia ser que la lectura d'un llibre l'emocionés tant? Segur que devia estar molt enamorada d'aquell home.

—El llibre, *vita aeterna* parla sobre una llegenda relacionada amb un sacrifici fet a l'edat mitjana. Una cerimònia pagana que donava la vida eterna a aquells que el realitzaven. Segons el llibre, per dur-lo a terme s'han de prendre bolets al·lucinògens collits en la tardor i assecats fins que arriba el moment. I és que, aquesta litúrgia només es pot fer el dia dotze del mes d'agost, durant la pluja dels Perseids, també coneguda com la nit de les Llàgrimes de Sant Llorenç. Però aquest ritual té un preu molt alt, ja que com diu la rondalla, exigeix el sacrifici d'una persona i la repetició d'aquestes paraules —aleshores l'àvia Remei va obrir el llibre pel mateix punt on hi havia una pàgina mig doblegada i va començar a recitar. —*Vita aeterna nobis concessa est. Vivam eodem tempore ac voluntate mea. Aeternus et unquam.* Que segons el Miquelet vol dir: la vida eterna ens ha estat concebuda. Viuré igual que el temps i en la meua voluntat. Per sempre i per sempre.

Es va fer silenci. La Martina tenia la cara desencaixada. Mirava amb terror a la seva àvia i estava rígida com un bloc de gel.

—Va nena. No t'hauràs cregut res del que t'he explicat oi? —va riure la Remei en veure la cara de la seva neta. —Res del que et pugui explicar el llibre aquest és cert. Ja ho vam comprovar nosaltres això. Encara recordo aquell dia que vam anar al Roc de les Bruixes la nit de les llàgrimes. No vulguis saber el que vam fer el Miquelet i jo en aquelles pedres...

—Iaia! —va interrompre la Martina vermella com un tomàquet i resant per treure's la imatge del cap.

Una sonora rialla va inundar la sala.

—Va que es fa tard. Acabaré de preparar el sopar.

La Martina va assentir i la va acompanyar a la cuina. Ja havia decidit on aniria a veure la pluja d'estels d'enguany. Al Roc de les Bruixes.

La Martina va sortir de l'aparcament del petit poble canillenc de Prats. El camí creuava el poblet i tot just després serpentejava un bosc de pins. Sempre senyalitzat amb les famoses fites grogues

que cobrien gairebé tots els camins del país. El sender estava flanquejat per murs de pedra seca, mentre que al sòl hi havia una barreja de pedres, pinassa i terra. Després d'uns quaranta minuts de caminada, en un punt no senyalitzat per evitar vandalismes d'indesitjables bastards. Imponent. Es trobava el Roc de les Bruixes. Una pedra just a sobre el camí que sobresortia de la muntanya i que tenia nombrosos senyals i dibuixos fets en temps immemorials, segurament durant la prehistòria. A sota la roca, un petit passadís que semblava un balcó deixava entreveure altres dibuixos més moderns, però no menys importants.

El capvespre deixava una llum ataronjada idíl·lica i tot i que se sentien els cotxes de la carretera general dos, el bosc estava en complet silenci i una sensació de pau va fer que la Martina s'assegués al llinard de la gran roca i mengés aquell entrepà de fuet que s'havia preparat feia unes hores.

Quan s'estava a punt de fer fosc, la Martina va decidir que era hora de buscar un lloc on poder acampar, s'havia de preparar per veure les Llàgrimes de Sant Llorenç, i qui sap... potser poder captar algun estel amb la seva càmera, una Cànon 70D. Per tant, va abaixar el camí i al costat d'esplanada va plantar la seva petita tenda, esperant que ningú li piqués el crostó, ja que no tenia clar si es podia acampar a la parròquia.

Després, va tornar a la gran roca i preparant el trípod va fixar la càmera per tal de captar el mantell estel·lar. Portava una hora embadalida mirant els Perseids quan pel camí va veure quatre llums de torxes que s'acostaven. Ràpidament, va desmuntar el trípod i va guardar la càmera a la bossa i baixant sense fer soroll es va amagar darrere una pedra. *Qui duen ser?*, va pensar. Però les llums s'acostaven de pressa cap a la posició on es trobava la Martina. Aleshores, inconscientment i morta de por va començar a tremolar i va deixar de respirar per no ser vista ni escoltada, però les llums van passar de llarg i van pujar a dalt de tot del Roc fent que al bosc i creixessin unes ombres sinistres produïes per la llum d'aquelles torxes.

—*Vita aeterna nobis concessa est. Vivam eodem tempore ac voluntate mea. Aeternus et unquam.*

Les veus d'aquelles quatre persones ressonaven per tota la muntanya, però el so d'aquelles paraules era diferent d'un timbre de veu normal, semblava que vingués d'ultratomba. A la Martina se li van arrissar tots els pèls del cos i horroritzada va intentar veure l'escena amb tanta mala sort que repenjada sobre la gran roca que tenia davant, va trepitjar una branca que va fer un espetec estrident.

Silenci absolut.

La Martina va arrencar a córrer bosc a baix. Sense un rumb fix, només volia sortir d'allà.

—Agafeu-la!

Una veu inhumana va inundar tot el bosc i la Martina va veure com dues figures molt àgils la seguien entre els pins, eren més ràpides que ella. Aleshores, quan va tornar a posar els ulls sobre el terra, va xocar contra una pedra i fent un pas en fals va sentir com l'os del turmell se li trencava.

Les dues figures van agafar-la del terra, malferida i la van portar muntanya amunt fins on estaven les altres dues persones esperant.

—Deixeu-me! —va somicar plena de dolor.

Aleshores la Martina en veure la persona encaputxada que estava esperant davant la foguera, se li va glaçar la sang, era, sense dubte, la seva padrina. A més, també hi havia la senyora Eulàlia, veïna de tota la vida i dos homes amics de la seva àvia, en Miquelet i en Joan.

—Àvia... Àvia... que hi fas aquí?

Però, aquella figura que tenia l'aparença de la seva àvia, no semblava ser ella mateixa. Tenia les pupil·les dels ulls molt dilatades i un somriure maliciós al rostre.

—Aquest any farem dos sacrificis! —va pronunciar la Remei amb veu d'ultratomba.

—*Vita aeterna nobis concessa est. Vivam eodem tempore ac voluntate mea. Aeternus et unquam*

—van respondre les altres tres veus a l'uníssim.

En Joan i en Miquelet van posar a la Martina i a una altra noia inconscient al mig la rotllana i agafant un ganivet, la Remei li va tallar el coll a la seva neta que no va tenir temps a dir res més. Després van cremar els cossos i van marxar tranquil·lament cap a casa seva.

Dos dies després, la Remei va anar a posar una denúncia de desaparició a la policia. Inconscient del que havia fet, va plorar la mort de la seva neta pels segles dels segles.